

друга адска машина. Следъ малко, на 21 ноемврий, избухва бомба въ градъ Шипъ при джамията. Много души били убити и ранени. Деньтъ билъ пазаренъ.

Тѣзи страшни нѣща накараха хората въ България да питатъ :

— Какво да се прави ? Где ще излѣзе краятъ на тѣзи грабежи, затвори и кланета ?

Въ България по това време начело на министерскиятъ съветъ стоеше Иванъ Евстатиевъ Гешовъ. Той бѣше миренъ, образованъ човѣкъ. Желаше да се разреши македонския въпросъ съ добромъ. Мислѣше, че турцитѣ все ще дадатъ нѣкаква свобода. Обаче, българскиятъ народъ настоя да не се гледа вече мекошаво на работата, а да се свика войската и да се подготви за голѣмо дѣло.

Иванъ Гешовъ и неговитѣ министри намѣриха, че макаръ народната войска да е готова, все пакъ опасно е България самичка да излѣзе на война съ Турция, защото последната е много голѣма империя, и нейнитѣ бойни сили не ще да се съкрушатъ бързо. Затова царъ Фердинандъ и правителството му решиха да свържатъ съюзъ съ Сърбия и Черна гора, та тритѣ наедно съ младитѣ си войски да се спуснатъ къмъ Турция: сръбскитѣ и черногорски войски въ Новопазарско и Косовско поле, а българскитѣ — въ Тракийско и Родопско. Дветѣ войски да се събератъ наедно по Вардаръ и да изгонятъ турската войска отъ Македония.

Съюзътъ бѣ свързанъ на 12 мартъ 1912 г. За да не би да се скаратъ съзницитѣ за земитѣ, състави се договоръ и се начерта карта на границитѣ между България и Сърбия.

България намѣри, че е добре да има съюзъ и съ Гърция. Такъвъ бѣше свързанъ.

И така, четиритѣ християнски държави: България, Сърбия, Черна гора и Гърция, които сж стари балкански страни, свързаха общъ съюзъ да освободятъ Македония.